

Julie Caplin

Het kleine café
in Kopenhagen

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Julie Caplin
Oorspronkelijke titel: *The Little Café in Copenhagen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0827 1
ISBN 978 94 027 6214 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.
Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkheid met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

Londen

Hoofdstuk 1

‘Tot straks.’ Ik gaf Josh een kusje op zijn mond, waarna we elkaar met een veelbetekenende glimlach aankeken.

Hij trok me naar zich toe en begon aan een tweede, langduriger kus. Ondertussen gleden zijn handen onder mijn jas naar mijn billen en trokken langzaam mijn jurk omhoog. ‘Wil je echt niet nog even blijven?’ vroeg hij schor en suggestief.

‘Nee, ik kan niet. Je komt nog te laat en...’ Ik keek achterom ‘...Dan kan elk moment binnenkomen.’

Zijn huisgenoot, met wie hij dit appartement bewoonde, had net als een labrador het feilloze vermogen om precies op het verkeerde moment te storen. Mijn huisgenootje Connie was veel diplomatieker – sterker nog, ze bezat sociale vaardigheden.

Hij liet me los en pakte zijn kom muesli, leunde tegen het aanrecht en begon langzaam te eten alsof hij alle tijd van de wereld had. ‘Tot zo.’ Hij knipoogde.

Ik pakte mijn laptop, deed de voordeur van zijn appartement – dat veel mooier was dan het mijne – achter me dicht en liep snel naar het metrostation, terwijl ik in gedachten alles doornam wat ik die dag voor elkaar moest zien te krijgen.

Hoewel ik al twee jaar probleemloos naar mijn werk reisde – bezweet, bedompt, samengepakt, en met de gebruikelijke frustraties

door oponthoud en vertragingen – miste ik mijn halte. Voor het eerst! Dit reisongelukje zou moeten worden vastgelegd voor het nageslacht. In Londen moet je altijd op de hoogte blijven en eindeloze aantallen mailtjes, voicemailen en socialmediaberichten checken. Ik miste die halte, gewoon doordat ik over iemands schouder een artikel las over de een of andere nieuwste modegril en dacht ‘wat een ongelofelijke onzin’. *Hygge*. Mijn huisgenootje Connie had het daar op een avond over gehad toen ze zwaaiend met een boek allemaal kaarsen aanstak in een wanhopige poging ons sombere appartement gezelliger te maken, terwijl ik van mening was dat een paar kaarsen nooit de walgelijke smaak van onze huurbaas konden compenseren – en voordat ik het doorhad waren de deuren van Oxford Circus gesloten.

Nu ik bij de volgende halte moest uitstappen en hetzelfde stuk terug moest lopen zou ik niet te laat komen, alleen later dan normaal. Ik ben altijd supervroeg op mijn werk. Om mijn betrokkenheid te tonen. Om te laten zien dat ik mijn werk serieus neem. Ik heb er niets op tegen om punten te scoren, en dat probeer ik ook helemaal niet. Nou ja, een paar misschien. Ik wil gewoon zo snel mogelijk naar mijn werk. O mijn god, zo klink ik net een echte uitslover, een kontenlikker, een werkpaard. Maar zo is het helemaal niet. Ik hou van mijn werk als pr-account director. Ik werk voor een van de beste pr-bureaus in Londen. Ik zeg dat ik van mijn werk hou, en dat is meestal zo. De kantoorpolitiek en het promotiebeleid kan ik missen als kiespijn en het salaris zou veel beter kunnen. Maar daar komt hopelijk verandering in, want ze hebben me eigenlijk al vrij lang geleden promotie beloofd. Dan zou ik iets meer verdienen en kan ik ergens gaan wonen zonder een dertig centimeter dikke laag blauwe schimmel op de muur van de woonkamer.

Ondanks het metrofiasco was er nog tijd om mezelf te trakteren

op een butterscotch brulée latte. Pas toen ik daarvoor in de rij stond zag ik een tekstbericht van mijn baas Megan, waarin ze me vroeg allereerst bij haar langs te gaan.

Ik glimlachte even en stopte mijn mobieltje weer in mijn tas. Er zou niet genoeg tijd zijn om haar te zien voordat ik naar de bestuurskamer moest waar om de vrijdag alle vijftig medewerkers van ons bureau bij elkaar kwamen voor onze halfmaandelijkse communicatiebriefing, waar nieuwe klanten en algemeen belangrijk nieuws – zoals promoties – bekend werden gemaakt. Ik had een vrij goed idee waarom ze me wilde spreken. Ik had lang genoeg op deze dag gewacht. Twee weken geleden, na mijn fantastische ja-je-bent-echt-de-beste-beoordelingsgesprek, had ik aangegeven dat ik in was voor de vacature van senior account director. En ik had er redelijk, nee, heel veel vertrouwen in dat mijn sollicitatie goed was ontvangen. Megan had al laten doorschemeren dat er binnenkort misschien goed nieuws zou zijn.

Ik was zo nieuwsgierig dat ik het liefst de trap naar de tweede verdieping op was gestormd. Toch nam ik kleine stapjes in mijn pumps, beschaafd en professioneel, wel gedwongen door mijn getailleerde maatjurk die Connie altijd beschreef als mijn ‘Hillary Clinton begrafenis-look’.

Ik nam plaats in een van de ergonomische stoelen waarin ik gewoon niet comfortabel kon zitten. De limoengroene plastic stoel in de vorm van een golf zou ervoor moeten zorgen dat je goed zat, maar mijn rug had me heel duidelijk gemaakt dat-ie het prima vond om niet correct te zitten.

Terwijl ik probeerde een gemakkelijke houding te vinden keek ik om me heen, terwijl het vertrek langzaam volstroomde. De bestuurskamer was recent opnieuw ingericht en had nu een ‘moeder aarde’-look, compleet met een groene plantenmuur van ongeveer drie vierkante meter. Ik was er niet van overtuigd dat daar geen

enorme sortering kevers en ander ongedierte in zat. De muur zou inspirerend en praktisch zijn; hij produceerde kennelijk verse zuurstof (bestond er eigenlijk wel zoiets als bedompte zuurstof?) en zou de creativiteit moeten bevorderen. Tegelijkertijd was er een kleine zenwaterval geïnstalleerd om rustige, bedachtzame gedachten te bevorderen, hoewel ik als ik dringend naar de wc moest nergens anders meer aan kon denken.

Ondanks de pretentieuze inrichting van de bestuurskamer genoot ik ervan, elke keer als ik om me heen keek. Ik had het gemaakt. Ik werkte voor The Machin Agency, een van de beste Londense pr-bureaus. En nu begon ik bijna aan de volgende fase van mijn vijfjarenplan. Niet verkeerd voor een meisje uit Hemel Hempstead, volgens zeggen de lelijkste stad van het Verenigd Koninkrijk. En vandaag zou ik aan een nieuwe fase beginnen.

De algemeen directeur nam het woord en twee seconden later glipte Josh naar binnen. Hij keek me even aan en nam net op tijd plaats in een stoel op de voorste rij. Ik had geen plekje voor hem vrijgehouden, en dat had hij ook niet verwacht. We hadden afgesproken dat niemand op het werk hoefde te weten dat Josh Delaney en Kate Sinclair een relatie hadden, vooral niet omdat we in hetzelfde team op de consumentenafdeling van het bureau werkten.

Ed, de algemeen directeur, had een hele serie mededelingen te doen, terwijl ik vol spanning zat te wachten. ‘En nu wil ik onze meest recente promotie bekendmaken.’

Ik ging iets rechter zitten, zette mijn benen naast elkaar en probeerde bescheiden te kijken, maar toch alsof ik vond dat ik dit had verdiend. Nu kwam het.

‘Ik verzoek jullie allemaal om samen met mij Josh Delaney te feliciteren met zijn promotie tot senior account director.’

‘Kate.’

Ik keek op door de bruuske klank in de stem van mijn baas. Zoals altijd zag ze er perfect uit: haar dikke kastanjebruine haar golfde licht, vrouwelijk maar niet te meisjesachtig; ze droeg een gedistingeerde jurk, strak maar niet te onthullend; en ze stond kaarsrecht op haar hoge hakken – energiek en fantastisch. ‘Kan ik je even spreken?’

Ik knikte, vertrouwde mijn stem opeens niet. Ik had iets van medelijden in haar blik gezien.

Ik liep met haar mee naar haar kantoor en sloot na een knikje van haar de deur. Daarna nam ik behoedzaam plaats op de retro donkergrijze bank die er altijd uitnodigender uitzag dan hij was.

‘Ik had vóór deze bespreking met je willen praten. Normaal gesproken ben je hier dan al.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Probleem met de metro.’ Nooit van m’n leven zou ik toegeven dat ik mijn halte had gemist; dat zou ik nooit doen.

Ze sloeg haar armen over elkaar en begon heen en weer te lopen. ‘Het spijt me dat je het zo moest horen. Ik weet dat jij op die promotie aasde, maar... de directie vond dat je nog wat meer ervaring nodig hebt. Iets meer gewicht.’

Ik knikte. Instemmend. Als een ‘mijn baas heeft altijd gelijk’-trut. Wat een onzin! Gewicht? Wat bedoelden ze daar verdomme mee?

‘En,’ voegde ze er met afkeurend getuite lippen aan toe, ‘je bent nog jong.’

Ik was precies even oud als Josh. Ik wist waar ze op doelde. ‘Ze wilden een man.’

Ze antwoordde niet meteen, en ik vatte haar zwijgen op als instemming.

‘Ze waren erg onder de indruk van Josh’ ideeën voor het huid-

verzorgingsmerk. Volgens mij gaf dat de doorslag. Hij is creatief en heeft dat... gewicht.'

Ik knikte weer, en voelde me verdomme net een specht. Creatief, echt niet! Hij was er gewoon verdomd goed in om mijn ideeën te verkopen als de zijne.

Vanbinnen was ik nog steeds witheet. Verbijsterd. Tijdens de bijeenkomst was ik erin geslaagd om quasizorgeloos slokjes te nemen van mijn belachelijk aanstellerige en dure drankje, terwijl ik er spijt van had dat ik dat stomme ding had gekocht. Waar ik het meest spijt van had was dat ik niet had geoeffend om me te gedragen als de gracieuze, voor een Oscar genomineerde verliezer met een blik van 'ik ben maar een heel klein beetje teleurgesteld'. Twee dingen zaten me écht ontzettend dwars. Eén, dat Josh nooit zelfs maar had laten weten dat hij die promotie wilde, en twee, dat 'die ingenieuze ideeën voor een mobiele app voor een nieuwe huidverzorgingscampagne' toevallig door mij waren bedacht.

'Kate, we waarderen je echt enorm en over een paar maanden zullen we de zaak zeker opnieuw bekijken.'

Ik keek op en knikte, maar zelfs zij kon zien dat mijn lip een beetje trilde. Hoewel ze waarschijnlijk geen idee had dat ik, terwijl ik naar de naaldhakken staarde van mijn zwarte 'ik sta op het punt promotie te krijgen'- stiletto's, me voorstelde dat deze contact maakten met de weke en gevoelige delen van een bepaalde persoon.

Ze zuchtte, ging achter haar bureau zitten en verschoof een paar papieren. 'Er is iets... Dit kwam net binnen. Ik neem aan dat je er wel even naar kunt kijken. We wilden er niets mee doen, maar... Ach, je hebt niets te verliezen als je wel zou willen gaan.'

Dit was niet precies de meest bemoedigende kruimel, maar het was iets.

Ik hield mijn hoofd scheef en deed alsof ik geïnteresseerd was,

terwijl ik probeerde mijn diepe teleurstelling niet te laten blijken.

‘Lars Wilder heeft ons benaderd.’

‘Echt?’ Ik fronste. Drie maanden geleden had de Deense ondernemer Lars Wilder hevige opwindning veroorzaakt bij de Londen-
se pr-bureaus, die als verliefde groupies alles deden om hem als
klant binnen te halen.

‘Hij had zijn oog laten vallen op onze belangrijkste concurrent,
maar heeft nu ruzie met ze en is nog steeds op zoek naar de juiste
reclamecampagne voor de opening van zijn nieuwe Deense waren-
huis. Hij vond geen van hun ideeën goed. Hij is op zoek naar een
frisse benadering. Dit zou een grote kans voor je kunnen zijn om
jezelf te bewijzen.’

‘Maar?’ vroeg ik toen ik haar aarzeling opmerkte.

‘Hij wil overmorgen een presentatie zien.’

‘Twee dagen?’ Dat kon ze niet menen! Helaas was dat wel zo, ze
meende het echt.

Normaal zijn we weken bezig met de voorbereiding van zo’n
presentatie, met moderne en geavanceerde PowerPoint-dia’s, glan-
zende artist’s impressions en heel veel research over de markt.

‘Hij stapt rond lunchtijd in het vliegtuig naar Denemarken en
wil voor vertrek langskomen. Ik wilde hem bellen en zeggen dat
we niets voor hem kunnen doen, maar –’

‘Ik doe het wel.’ Ik zou Josh Delaney en de bazen van ons bu-
reau wat laten zien!

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’ Oké, ik was nog steeds woedend, maar niemand zou kun-
nen zeggen dat ik het niet had geprobeerd.

‘Niemand verwacht natuurlijk dat je de deal binnensleept, maar
het zal goed zijn om geen nee tegen hem te zeggen. Je zult veel
punten scoren doordat je het probeert. De kans dat het lukt is
klein, maar we móéten laten zien dat we het proberen.’

‘Heb je de briefing?’ Ik rechte mijn schouders. Er was niets te verliezen en alles te winnen.

Ze hield één vel wit papier omhoog.

Ik kon mijn ogen niet geloven... Waar was het document dat we altijd ontvingen, met pagina na pagina vol statistieken, teksten in een fraai lettertype, koppen en subkoppen over ethiek, normen en waarden, marktanalyses en de binnenbeenmaat van de algemeen directeur?

Hjem

*Brengt het wezenlijke van hygge naar Engeland
in Marylebone High Street*

‘Dat is alles?’ Ik keek vol ongeloof naar de woorden in dat eenvoudige lettertype op het spierwitte papier – als voetstappen in de sneeuw. Dit was mijn ‘grote kans’? Dit kon ze niet menen. Dit was hetzelfde als wanneer iemand met een nagelschaartje het veld op Wembley moest klaarmaken voor de finalewedstrijd voor de FA Cup. Mijn carrière en de kans om Josh Delaney te laten zien dat ik er weer helemaal klaar voor was hingen hiervan af.

Hoofdstuk 2

‘Connie!’ riep ik. Ik rende ons appartement in, smeed mijn tas en schoenen ergens neer en stormde de keuken binnen. ‘Ik heb je hulp nodig! En dit kunnen we ook wel opdrinken.’

Ze sprong op van haar plekje aan de tafel met haar altijd aanwezige stapel lesboeken en keek naar de fles prosecco die ik bij me had.

We hadden geluk gehad dat we dit appartement vonden, omdat het betaalbaar was. In de grote woonkamer lag industriële vloerbedekking die zo dun was dat je elke spijker in de planken vloer eronder kon voelen en er stonden een paar meubels, zodat de kamer net niet helemaal leeg leek. Het belangrijkste item in de kamer was de flatscreen-tv met een dvd-speler eraan gekoppeld. Dat was onze enige bron van vermaak, want we waren constant platzak. We bleven ’s avonds dus meestal thuis en keken met een fles wijn naar een romantische comedy, met een dekbed om ons heen geslagen om warm te blijven, want het was er altijd ijskoud. De verwarming draaide op een bijzonder werkschuwe ketel. Onze huisbaas maakte niet heel veel haast om hem te laten repareren, en we hadden geen puf meer om te klagen.

‘Heerlijk, prosecco! Goed jaar ook. 6,95 bij de Co-op, volgens mij.’ Connie keek vrolijk, zoals altijd als ze drank zag.

‘Nee, Marks and Sparks, Victoria Station. 9,99. Die heb ik gisteren gekocht toen ik dacht dat ik promotie zou krijgen.’

‘O shit! Die heb je dus niet gekregen? Wat is er gebeurd?’

‘Die klootzak van een Josh Delaney is gebeurd.’

‘Wat heeft hij gedaan?’ Connie had Josh nooit ontmoet, omdat hij liever had dat ik naar zijn huis kwam.

‘Wat heeft hij níét gedaan? Hij heeft mijn promotie gestolen. En weet je wat hij nog meer heeft gedaan?’ Mijn stem werd zo hoog dat jongenskoren er jaloers op zouden zijn. ‘Hij heeft mijn idee gestolen en gedaan alsof het zijn idee was.’

‘Kon je dat dan niet gewoon zeggen?’

‘Niet echt. Beetje lastig om de algemeen directeur te vertellen over ons postcoïtale gesprek waarin ik hem vertelde over mijn brandingstrategie en mijn idee voor een nieuwe app.’

Connie hief haar hand. ‘Lieve schat, je verblindt me met je kennis. En serieus, als dat jouw intieme gesprekken zijn na de seks moet je echt vaker op stap.’

‘Je had erbij moeten zijn.’

‘Ik ben blij dat ik er niet bij was.’ Ze drukte haar glas tegen haar wang. ‘Wat zei hij?’

Ik sloot mijn ogen en schudde mijn hoofd.

Zijn eindeloze berichtjes waren pas opgehouden nadat ik ermee had ingestemd hem in het trappenhuis te ontmoeten. Niemand van ons bedrijf nam ooit de trap.

Hij was in elk geval zo netjes geweest zijn excuses aan te bieden. ‘Weet je, Kate, ik snap dat je teleurgesteld bent. Maar het is uit zijn verband gerukt. Ik heb dat idee van die app terloops genoemd en nooit beweerd dat het mijn idee was. Ik wilde vertellen dat het jouw idee was, maar toen hadden ze het idee al opgepikt en waren ze ermee op de loop gegaan.’

‘Maar je had me kunnen vertellen dat je op promotie uit was. Waarom zei je dat niet?’

‘Ik zat er eerst niet op te azen. Maar toen... Weet je, als je dertig

bent begin je over de toekomst na te denken. Voor jou is dat prima, maar ik zal ooit kostwinner worden. Ik heb die promoties nodig.'

'Pardon!?' Ik herhaalde zijn woorden met alle minachting die ik maar in mijn stem kon leggen. 'Jij zult ooit kostwinner worden?' Ik kon mijn oren niet geloven. Dit kón hij niet menen.

'Kate, jij zult ooit gaan trouwen en kinderen krijgen. Jij hebt dat inkomen niet nodig.'

'Ik... ik...' Verder dan dit gestotter kwam ik niet.

'Natuurlijk, je vader zal je financieel steunen als je geen zin meer hebt om de carrièrevrouw te spelen.'

'Wat?!' Ik staarde naar zijn knappe gezicht, en toen pas zag ik zijn slappe kin met het vage begin van een onderkin, zijn sluike jongensachtige kapsel, zijn wijkende haarlijn en de uitstekende snit van zijn pak die zijn iets te slappe buik verborg. 'Iedereen die beweert dat de neanderthaler veertigduizend jaar geleden is uitgestorven zit er volkomen naast.'

Nadat ik Connie alles had verteld, nam ik boos een slok prosecco en proostte met haar.

Ze lachte zo hard dat er prosecco uit haar beide neusgaten kwam, waardoor ik in de lach schoot. 'Dit meen je niet!'

Connie was bijna familie, ze had mijn hele leven twee deuren verderop gewoond. Onze moeders leerden elkaar kennen tijdens zwangerschapsgymnastiek en toen Connie en ik naar Londen verhuisden was er niemand anders met wie we zelfs maar overwogen om mee samen te wonen. We hadden samen heel veel meegeemaakt. Haar moeder ging ervandoor met de melkboer, echt waar, en mijn moeder kreeg een aneurysma waardoor ze opeens stierf. Het ene moment was ze er nog en het volgende niet meer, waardoor er een enorme wond in ons gezin ontstond die eerlijk gezegd nooit echt was genezen.

Ik schudde mijn hoofd, beet op mijn lip en bleef giechelen.

‘Dan moet je je vader maar vertellen dat hij zijn Rolls moet op-poetsen.’

Ik schudde mijn hoofd, maar even later lachten we niet meer.

‘Sorry Kate, wat een klootzak!’ Connie wist dat ik mijn vader hielp met de hypotheeklasten.

‘Schenk me even bij.’ Ze hield me haar glas voor. ‘En, heb je die lul gedumpt?’

‘Echt wel!’

‘Goed zo. En daarna heb je zijn ballen eraf gehakt?’

‘Verdorie, ik wist dat ik iets was vergeten!’

We proostten weer. Connie liet haar kin op haar handen rusten en we zaten een tijdje zwijgend na te denken.

Ik had Josh’ verraad afgedaan als een grapje, maar het deed pijn. We gingen nog niet lang met elkaar om, maar ik had het prettig gevonden weer een relatie te hebben. Londen kon erg eenzaam zijn voor een single. Het was fijn om iemand te hebben om dingen mee te doen. We werkten allebei hard, waardoor het zo goed ging. We hadden zoveel gemeen.

‘Katie, is dat het waard?’ vroeg ze, zachter nu.

Ik slikte. Connie en ik waren zelden serieus. ‘Wat is wat waard?’ Ik dronk mijn glas leeg en voelde de spanning in mijn schouders.

‘Je weet wel. Je werk. Dat is alles wat je tegenwoordig lijkt te doen. Werken. Zelfs Josh had iets met je werk te maken. Je moet toch ook plezier maken?’

‘Ik maak heel veel plezier.’ Ik kromp in elkaar. ‘Sterker nog, ik moet naar een feest. Hoewel ik daar met Josh naartoe zou gaan. Mag ik je blauwe jurk lenen?’

‘Natuurlijk. Waar ga je naartoe?’

‘Eh... het is een, eh... black-tiegebeuren.’

Connie kreunde. ‘Werk dus?’

‘Er worden media- en pr-prijzen uitgereikt. De Newspaper Circulation Awards. Maar het wordt leuk en ik hou van mijn werk.’

‘Interessant. Maar niet heus.’ Ze zette haar glas neer en schoof haar lesboeken opzij. ‘Ik maak me echt zorgen om je, Katie. Je lijkt wel een hamster op zo’n rad: je rent, en rent, en rent. En heel af en toe spring je eraf voor een zonnebloempit, maar die bewaar je in je wangzak voor later. Ik weet dat ik ook hard werk, maar ik heb tenminste de schoolvakanties waarin ik me kan ontspannen. Wanneer neem jij tijd voor jezelf? Als ik in het weekend naar huis ga doet mijn vader van alles voor me, maar als jij naar huis gaat maak je je vaders huis schoon en ruim je alle rommel van je vader en je broers op. En doe je boodschappen zodat hun keukenkasten weer vol zijn. Je kunt je moeder niet eeuwig vervangen, weet je. Ze zullen het ooit zelf moeten doen.’

‘Ik maak me zorgen om hen. Ik maak me er zorgen over dat mijn vader niet goed eet.’

‘En jij denkt dat dit helpt?’

Het verminderde haar schuldgevoelens omdat ze hen drieën in de steek had gelaten, dat wel. ‘Ze zijn familie, ik moet ze helpen. Ik verdien veel meer dan zij.’

‘Dat weet ik, maar denk er eens over na. John zou verdomme ook zijn steentje kunnen bijdragen. Hoeveel baantjes heeft hij gehad? Hij moet altijd vertrekken vóórdat hij wordt ontslagen, omdat hij een luie donder is. Brandon, tja...’ Ze glimlachte bijna toen ze het over mijn jongere broer had. ‘Hij is heel speciaal, maar hij is niet dom. Die replica van de Tardis was ongelooflijk. Mafkees.’

Mijn broer was een scifi-fan die het geweldig vond om in zijn vrije tijd levensgrote replica’s te maken van dingen uit zijn favoriete films en tv-series.

Connie tikte met haar nagels tegen haar glas en ging rechtop zitten. ‘Als hij zou stoppen met FIFA spelen zou hij een veel betere

baan kunnen krijgen. Hij zou meer moeten doen dan dat stomme parttime baantje bij die sloper. En je vader is lang niet zo nutteloos als hij graag doet voorkomen.’ Ze klapte haar mond stijf dicht, alsof ze alles had gezegd wat ze hierover wilde zeggen.

Er dreigde een ongemakkelijke stilte te vallen. Ik hield heel veel van haar en ze begreep me echt veel beter dan de mannen in mijn familie, maar het was aan mij om kritiek op hen te leveren, niet aan haar.

‘Je zei dat je mijn hulp nodig had, dus als je me niet nodig hebt om die hufter van een Delaney met een heel scherp mes achterna te zitten – wat mijn directeur als we worden betrappt waarschijnlijk niet op prijs zou stellen – wat wil je dan?’

‘Dat boek van je, over kaarsen.’

‘*De kunst van hygge.*’

‘Pardon?’ Ik schoot in de lach. ‘Je wordt toch niet ziek, wel?’

‘Nee, sufferd.’ Ze keek me grijnzend aan en toen, opeens, was het weer goed tussen ons. ‘Het is een Deens woord.’ Ze zei het woord nog een keer. Het klonk als Huuge, en toen was het nog steeds alsof ze de grote witte wc-god aanbad. ‘Je schrijft het zo: h-y-g-g-e.’

‘Spreek je het zo uit? Ik vroeg het me al af. Dus waar gaat dat boek over, over Deense binnenhuisarchitectuur?’

Ze keek me met een blik vol afschuw aan. ‘Nee! Het is veel meer dan dat, het is een instelling, een manier van leven.’ Ze zocht in de grote boodschappentas die altijd bij haar voeten leek te staan. Ze was docent en dat betekende kennelijk dat je altijd een heleboel spullen meesleepte. ‘Het boek is van een fantastische Deense man, een achterneef van Viggo Mortensen en de directeur van het Geluksinstituut of zo.’

Ik spitste mijn oren toen ze het over Viggo had. We waren allebei smoorverliefd op hem sinds we *The Lord of the Rings* hadden gezien.